

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 25 kwietnia 2008 r. — Vakakis przeciwko Komisji

(Sprawa T-41/08 R)

(Wspólnotowa procedura przetargowa — Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych — Utrata szansy — Legitymacja procesowa — Dopuszczalność skargi głównej — Pilny charakter — Środki dowodowe)

(2008/C 197/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Vakakis International — Symvouloi gia Agrotiki Anaptixi AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciel: B. O'Connor, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. Wilderspin i G. Boudot, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych złożony w procedurze przetargowej EuropeAid/125241/C/SER/CY dotyczącej świadczenia „pomocy technicznej w ramach kształtowania polityki rozwoju obszarów wiejskich” w północnej części Cypru

Sentencja postanowienia

- 1) Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych zostaje oddalony
- 2) Wniosek o zastosowanie środków dowodowych i środków organizacji postępowania zostaje oddalony
- 3) Brak jest konieczności rozpatrywania wniosku o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta
- 4) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie za wyjątkiem kosztów poniesionych przez Agroconsulting Europe SA, która ponosi koszty związane z jej wnioskiem o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.

Skarga wniesiona w dniu 14 maja 2008 r. — CHEMK i Kuznetskie ferrosplawy przeciwko Radzie i Komisji

(Sprawa T-190/08)

(2008/C 197/45)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Chelyabinsk elektrometallurgical integrated plant OAO (CHEMK) (Czelabińsk, Rosja) i Kuznetskie ferrosplawy OAO (Nowokuźnieck, Rosja) (przedstawiciel: P. Vander Schueren, lawyer)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej oraz Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia w zakresie w jakim znajduje zastosowanie do skarżących;
- obciążenie Rady kosztami postępowania; lub
- tytułem żądani ewentualnego, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący podnoszą pięć zarzutów na poparcie wniosku o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 172/2008 (¹) z dnia 25 lutego 2008 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz żelazokrzemu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, Egiptu, Kazachstanu, Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii i Rosji (zwanego dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”) w zakresie w jakim znajduje zastosowanie do skarżących. Tytułem żądania ewentualnego skarżący wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 28 lutego, doręczonej im w dniu 3 marca 2008, na mocy której Komisja oddaliła ich wniosek o zawieszenie ceł anytydumpingowych, nałożonych zaskarżonym rozporządzeniem (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”).

Po pierwsze, skarżący twierdzą, że Rada naruszyła art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego (²) (zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”) i naruszyła obowiązek uzasadnienia odmawiając zastosowania realnej marży zysku importera związanego ze skarżącymi w celu obliczenia ich ceny eksportowej.

Po drugie, skarżący twierdzą, że Rada naruszyła zasadę niedyskryminacji oraz art. 6 ust. 7, art. 8 ust. 4 i art. 20 ust. 1 rozporządzenia podstawowego zapewniając macedońskiemu producentowi SILMAK wcześniejsze ujawnienie.

Po trzecie, skarżący twierdzą, że Rada naruszyła art. 3 ust. 6 rozporządzenia podstawowego, popełniając błąd co do prawa i oczywisty błąd w ocenie, uznając, że przemysł wspólnotowy poniósł szkodę.

Po czwarte, skarżący podnoszą, że zaskarżone rozporządzenie jest sprzeczne z art. 3 ust. 6 i art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego i dotknięte jest błędem co do prawa, oraz licznymi oczywistymi błędami w ocenie, brakiem należytej staranności oraz odpowiedniego uzasadnienia, gdyż Rada pominęła wpływ innych czynników na sytuację przemysłu wspólnotowego, podważających związek między omawianym przywozem i podnoszoną szkodą jakiej doznał przemysł wspólnotowy.

Po piąte, skarżący podnoszą, że Rada naruszyła ich prawo do obrony odmawiając przedstawienia informacji dotyczących skargi, które uzasadniałyby wszczęcie dochodzenia antydumpingowego.